

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202061
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318202061.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX I. XXX, o zaplatenie 608,45 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/38/2018-187 zo dňa 24. januára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/38/2018-187 zo dňa 24. januára 2020 vo výrokoch II. a III. zrušuje a v tomto rozsahu vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšnej časti (t.j. vo výroku I.) zostáva rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/38/2018-187 zo dňa 24. januára 2020 **n e d o t k n u t ý**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol v dotknutej sporovej veci bez nariadenia pojednávania [§ 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 97,70 eur spolu s úrokom vo výške 19,90 % ročne zo sumy 97,70 eur od 11.05.2018 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sa žalobca žalobou, doručenou súdu dňa 24.07.2018, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 608,45 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 608,45 eur od 11.5.2018 do zaplatenia, a to titulom nepovoleného prečerpania na bežnom účte žalovaného, ktorý preňho žalobca zriadil a na ktorom mu povolil prečerpanie peňažných prostriedkov do limitu 500,00 eur. Uplatnil aj náhradu trov tohto sporu.

3. Žalovaný sa k doručenej žalobe písomne nevyjadril a v spore zostal nečinný.

4. Na podklade žalobcom predložených listinných dôkazov zistil nasledovný skutkový stav:

5. Žalobca so žalovaným uzavrel dňa 04.03.2015 zmluvu č. 1690318001, na základe ktorej pre neho zriadil a viedol účet č. I. Následne dňa 02.05.2016 uzavreli strany na diaľku - cez internetbanking - zmluvu o povolenom prečerpaní na tomto účte, ktorou žalobca poskytol žalovanému limit povoleného prečerpania 500,00 eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,90 %. Žalovaný opakovane povolený limit prekračoval, v dôsledku čoho žalobca dňa 02.05.2018 limit znížil na 0,00 eur. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do prečerpania nepovoleného. Keďže dlh nevyrovnal, žalobca vykonal dňa 10.05.2018 internú účtovnú transakciu a debetný zostatok previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, potom účet žalovaného zatvoril (čo je možné, len keď je na ňom nulový zostatok). Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými (29.649,45 eur) a kreditnými (29.041,00 eur) obrátmi vykonanými na účte žalovaného od jeho otvorenia dňa 04.03.2015 až po zatvorenie dňa 10.05.2018. Kreditné položky žalobca špecifikoval nasledovne: prichádzajúce platby na účet (214 x) 16.217,30 eur, úroky / daň (6 x) 0,14 eur, vklad v hotovosti (48 x) 10.977,70 eur, vnútorný prevod (13 x) 1.384,38 eur, odmena za platby (31 x) 42,29 eur, mesačný poplatok (1 x) 1,50 eur, základný vklad (1 x) 110,00 eur, cezhraničná

platba (1 x) 229,75 eur a platba (1 x) 77,94 eur. Debetné položky špecifikoval nasledovne: platba kartou v obchode „POS“ (300 x) 8.536,50 eur, poplatky za transakcie (40 x) 82,50 eur, poplatok za balík služieb (39 x) 149,33 eur, poplatok za upozornenie - debet (5 x) 75,00 eur, úroky / daň (26 x) 164,62 eur, použitie bankomatu žalobcu (3 x) 220,00 eur, použitie bankomatu inej banky (1 x) 0,30 eur, výber v hotovosti (3 x) 1.126,40 eur, poplatok za výzvu - debet (1 x) 30,00 eur, odchádzajúce platby z účtu (135 x) 10.435,50 eur, vnútrobankový prevod (47 x) 7.261,00 eur, použitie bankomatu zahraničnej banky (5 x) 239,30 eur, mesačný poplatok MC štandardná (26 x) 39,00 eur.

V časti poplatkov žalobca odkazoval na zmluvu, VOP a sadzobník. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní vyplýva, že banka si môže okrem poplatku za prehodnotenie (0,00 eur), za potvrdenia a súhlasy k úverom na žiadosť klienta (25,00 eur), za zmluvnú pokutu pri povolenom i nepovolenom prečerpaní (15,00 eur), inkasovať aj poplatok za výzvu na splatenie nepovoleného prečerpania účtu vo výške 30,00 eur. Z dlžnej sumy žalobca uplatnil aj úrok pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % v zmysle ust. čl. 3.12. VOP (Všeobecných obchodných podmienok), v spojení s výveskou úrokových sadziieb.

6. Citujúc ust. § 52, § 53 ods. 1, § 488, § 489 a 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom do 31.03.2015 (ďalej len „OZ“), ust. § 497, § 502 ods. 1, § 708 ods. 1, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom do 30.11.2009 (ďalej len „ObZ“), ust. § 9 ods. 2 písm. a), b), c), d), e), g) a u), § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, považoval súd prvej inštancie posudzovaný právny vzťah medzi stranami za od svojho vzniku právnym vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorý je nevyhnutné posudzovať nielen podľa ustanovení ObZ [keďže zmluva o bežnom účte je tzv. absolútny obchod podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) ObZ], ale aj podľa právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, pretože žalobca pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte vystupoval zároveň ako dodávateľ, s poukazom na predmet jeho podnikania, zatiaľ čo žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o bežnom účte nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V prípade uzatvorenia zmluvy o zriadení debetného limitu sa vzájomné práva a povinnosti strán spravujú zmluvou o úvere. Ak bol teda vzťah medzi stranami sporu svojím charakterom spotrebiteľským vzťahom, bola pre existenciu platne uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaná písomná forma. V tomto spore uzatvorenie dohody o debetnom limite - povolenom prečerpaní v písomnej podobe bolo preukázané. Nebolo sporné, že žalobca umožnil žalovanému čerpať peňažné prostriedky z bežného účtu aj nad rámec peňažných prostriedkov na jeho účte, a to až do povoleného limitu 500,00 eur. Robil tak na základe zmluvy o povolenom prečerpaní. Žalovaný však prekročoval aj tento povolený limit, pričom tak robil opakovane, v dôsledku čoho žalobca povolené prečerpanie znížil na 0,00 eur, zrušil ho. Žalobca v rámci svojich rozhodujúcich skutkových tvrdení produkovaných v žalobe i v špecifikácii uplatneného nároku, opakovane, aj napriek preukázaniu povoleného debetu, dôvodil, že žalovaná suma je sumou nepovoleného prečerpania. Právna kvalifikácia je však vecou súdu, ktorý podradí tvrdený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. Zo skutkových zistení mal súd prvej inštancie za jednoznačne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo uzatvorením zmluvy o bežnom účte k vzniku záväzkového zmluvného vzťahu, v rámci ktorého bol žalobca oprávnený prijímať platby v prospech žalovaného ako majiteľa účtu a na druhej strane podľa jeho pokynov z tohto účtu realizovať platby. Strany uzavreli spolu aj zmluvu o povolenom prečerpaní, na základe ktorej žalobca umožnil žalovanému čerpanie peňažných prostriedkov z účtu, ktoré neboli kryté zostatkom na účte, a to len do určeného limitu. Žalovaný mal opakovane tento limit prekračovať, v dôsledku čoho žalobca jeho účet zatvoril. Z uvedeného okresný súd ustálil, že žalovaný ďalej nemohol peňažné prostriedky zo svojho účtu čerpať. Preto sa logicky nemohol do nepovoleného prečerpania dostať. Žalovaný nárok preto ustálil ako nárok zmluvný. Neboli produkované tvrdenia, či dôkazy k tomu, aby ho bolo možné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie (prečerpanie nepovolené). Ani z tabuľkového výpisu v žalobe nebolo zrejmé, či niektoré z operácií boli realizované žalovaným po dátume 02.05.2018, kedy mal žalobca žalovanému povolené prečerpanie zrušiť, či po dátume 10.05.2018, kedy mal žalobca účet žalovaného zatvoriť. (súd prvej inštancie odkazoval na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/189/2019-285 zo dňa 27.08.2019).

7. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle špecifikácie uvedenej v žalobe bolo zrejmé, že žalovaná suma 608,45 eur, ktorú považoval za sumu titulom zmluvného nároku, predstavuje rozdiel medzi všetkými kreditnými a debetnými operáciami učenými žalovaným na jeho účte. Po dobu otvoreného účtu, až do jeho zatvorenia, žalovaný vykonal kreditné položky spolu v sume 29.041,00 eur a debetné spolu v sume 29.649,45 eur. Žalobca v rámci debetných položiek účtoval žalovanému aj

poplatky, napr. za transakcie, za balík služieb, za upozornenie, či mesačný poplatok MC štandardná. Neprodukoval k nim však žiadne bližšie skutkové tvrdenia, či dôkazy, len stroho odkázal na zmluvu, VOP a sadzobník. Poplatky, ktoré účtoval, však nemožno pod poplatky v zmluve uvedené, podradiť, okrem poplatku za výzvu - debet 30,00 eur, ktorý je v zmluve výslovne uvedený. Preto konajúci súd debetné položky znížil o sumu predstavujúcu súčet týchto poplatkov (345,83 eur), ktoré nepovažoval za dojednané individuálne, pretože VOP ani sadzobník údaje, ktoré majú byť uvedené už v samotnej zmluve, nenahrádzajú, spotrebiteľa nezaväzujú. Pritom žalobca pripojil VOP účinné od 01.04.2016 a od 13.01.2018 a sadzobníky účinné až od 01.04.2016 a od 01.01.2018, bez toho, aby konkretizoval, ktoré z vyúčtovaných položiek (debetných operácií) boli realizované až po týchto dátumoch. Nárok žalobcu súd nepovažoval za bez pochyb preukázaný ani v časti operácie s názvom „Zisťovanie zostatku na bankomate inej banky SR“ 1 x 0,30 eur. Zo samotného názvu možno vyvodíť, že šlo o poplatok, ktorého dojednanie nebolo rovnako preukázané. Pokiaľ tomu tak aj nebolo, žalobca súd prvej inštancie o opaku nepresvedčil. Debetné operácie súd prvej inštancie ponížil tiež aj o sumu 164,62 eur titulom „úroky/daň“, pretože nebolo zrejmé, či šlo o úrok alebo daň a v akej výške, z akej sumy a za aké obdobie. V tomto smere tiež chýbali konkrétne skutkové tvrdenia. Nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie zostavovať ich namiesto žalobcu, domýšľať si ich z jeho tabuľky, vo vzťahu ku ktorej neboli podané v žalobe napokon ani žiadne vysvetlivky. V tomto smere bolo preto možné konštatovať, že žalobca neuniesol už samotné bremeno tvrdenia vo vzťahu k sume 510,75 eur. Za dôvodnú tak ustálil súd prvej inštancie sumu 97,70 eur ako rozdiel medzi kreditnými operáciami v sume 29.041,- eur a debetnými v sume 29.138,70 eur (29.649,45 eur - 510,75 eur). Túto sumu bol žalovaný povinný uhradiť žalobcovi, nakoľko v takomto rozsahu jeho výbery/čerpania prevýšili limit pôvodne povolený do sumy 500,00 eur. Vo zvyšnej časti istiny preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. S prihliadnutím na uvedené na to, že posúdil žalobný nárok ako nárok zmluvný, zo zmluvy o povolenom prečerpaní, bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobcovi patrí odo dňa nasledujúceho po zatvorení účtu (nejde o úrok z omeškania) úrok v tejto zmluve dohodnutý, a to úrok vo výške 19,90 %, nie 28 % ročne. Žalobca tvrdil, že výška úrokovej sadzby uplatnená vo výške 28 % ročne po dobu tvrdeného nepovoleného prečerpania mala vyplývať z priloženej vývesky úrokových sadzieb. Nech ho žalobca nazýva akýmkoľvek spôsobom, tento svojou podstatou predstavuje úrok z úveru. Aj keby súd prvej inštancie kvalifikoval žalobný nárok ako nepovolené prečerpanie, úrok 28 % by žalobcovi nebol priznan aj dôvodu, že VOP síce upravovali otázku nepovoleného prečerpania, žalobca však nepreukázal existenciu písomnej dohody zmluvných strán na úročení nepovoleného prečerpania, nepreukázal existenciu platnej dohody medzi zmluvnými stranami na úrokoch pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % ročne. Takúto dohodu nemožno uzatvoriť len všeobecným odkazom na Všeobecné obchodné podmienky, v spotrebiteľskej zmluve nepostačuje len odkaz na všeobecné obchodné podmienky, či vývesku. Nebolo možné sa stotožniť ani s tým, že žalobca tým, že povoľuje klientom čerpať peňažné prostriedky i bez zmluvy, resp. nad určený limit, takýmto spôsobom vytvára nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úročí tak vysokým úrokom vo výške 28 % ročne, napriek tomu, že vo väčšine prípadov klientovi ani žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je hrubo nerovnovážna, v neprospech klienta - spotrebiteľa, a preto je neplatná.

9. Pokiaľ sa žalobca odvolával na úpravu obsiahnutú v ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., súd prvej inštancie mal za to, že takúto podmienku žalobca v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal. Rovnako bolo splnenie tejto podmienky logicky vylúčené tým, že uplatnený nárok spočíval v úroku z úveru a sankčných poplatkoch. Úrok vo výške 28 % ročne z dlžnej sumy pri nepovolenom prečerpaní bol už právoplatnými rozsudkami viacerých súdov vyhlásený z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú zmluvnú podmienku dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 29. novembra 2013, č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015), pričom tento rozsudok je pre žalobcu záväzný a bolo preto jeho povinnosťou zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vyplývajúcich. Je irelevantné, že žalobca zaradil dojednanie o 28 % úroku z nedovoleného prečerpania číselne pod iné ustanovenie VOP.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s odkazom na znenie ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a pomer úspechu strán v spore. Čistý úspech žalovaného v spore predstavoval 67,88 %, v tomto rozsahu mu voči žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov sporu. Vychádzajúc zo spisového materiálu mu však v spore žiadne trovy nevznikli, a preto súd prvej inštancie postupoval v zmysle ust. čl. 17 CSP a konajúc hospodárne žalovanému náhradu trov sporu nepriznal, bez potreby vydávania ďalšieho samostatného uznesenia o výške náhrady podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, ktorá by v danom prípade predstavovala 0,00 eur.

11. Proti rozsudku v rozsahu jeho výroku II. podal odvolanie žalobca, pričom navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v tomto rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalobca považoval napadnutý rozsudok za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP], a že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP]. Zároveň namietal, že okresný súd mu nesprávnym procesným postupom ako strane sporu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP].

13. Odvolateľ uviedol, že pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ust. § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a z hospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ust. § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch. V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že tvrdenia žalobcu, čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (zostal v spore pasívny). Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o neprodukovaní skutkových tvrdení nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP). Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa ust. § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, (vrátane žalobcu), požiadať. Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovaným nepopretý, súd prvej inštancie neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 297 veta prvá CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP). Z koncepcie ust. § 297 písm. b) CSP vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) súd prvej inštancie považuje za nedostatočný. Obdobne ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobcu v žalobe (ktoré žalovaný nepoprel), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Pritom zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany.

14. Ak ust. § 297 písm. b) CSP upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán resp. zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods. 1 CSP), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami, ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými resp. nespornými tvrdeniami strán a nimi predloženými listinami náležite preukázané. Ak sa ukáže, že strana doteraz nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhol dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa ust. § 297 písm. b) CSP (ako to bolo v danom prípade) vždy nariadiť pojednávanie, pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritórne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu, garantované ust. čl. 46 Ústavy SR, ako aj ust. čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca uplatňoval právo na peňažné plnenie, ktoré nevyplývalo z tvrdení obsiahnutých v žalobe a z listinných dôkazov pripojených k žalobe, nebolo možné žalobcu sankcionovať čiastočným zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania.

15. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 85/2015-17 zo dňa 12.02.2015). Súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho jeho nepredvídateľný a prekvapivý postup bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznával procesný kódex za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo 96/2010 zo dňa 20.05.2010).

16. Ohľadom uplatneného nároku na zaplatenie poplatkov žalobca vo svojom oprávnom prostriedku namietal, že všetky poplatky boli vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito, a to priamo v Sadzobníku poplatkov, ktorý bol súčasťou Zmluvy. V čase uzatvorenia zmluvy o účte s klientom (04.03.2015) nebol ešte v platnosti zákon o platobných službách, pričom zákon o platobnom styku poskytovanie platobných služieb na základe rámcovej zmluvy neupravoval. Zmluva o bežnom účte sa preto spravovala ust. § 708 a nasl. ObZ. V zmysle ust. § 708 ods. 2 ObZ sa na uzavretie zmluvy o bežnom účte vyžadovala písomná forma.

Z ust. § 711 ods. 1 ObZ vyplýva, že za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

V ust. § 273 ods. 1 ObZ vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Obchodný zákonník teda taktiež nestanovil, že by všetky náležitosti zmluvy o účte museli byť obsiahnuté v jedinom dokumente. V kontexte tohto odvolateľa poukázal na ust. § 101 ods. 1 a 5 zákona o platobných službách a ust. bodov 4.1.1, 4.1.2 a 25.5 Všeobecných obchodných podmienok.

17. V zmysle ust. bodu 25.5 Všeobecných obchodných podmienok sú VOP súčasťou zmlúv o bankových obchodoch uzatvorených medzi bankou a klientom, ktoré sa odvolávajú na VOP prostredníctvom odkazu. Zároveň v zmysle ust. čl. 1 Všeobecných obchodných podmienok je neoddeliteľnou súčasťou VOP aj Sadzobník a Úrokové sadzby produktov, ktoré obsahujú všetky poplatky, ktoré mu súd prvej inštancie nepriznal. Nebol tak daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Žalobca zdôraznil, že ani zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdil aj rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit / Biróová. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva,

že Všeobecné obchodné podmienky / sadzobník sú súčasťou zmluvy a sú pre klienta záväzné. Poplatky boli účtované na základe ust. čl. IV. ods. 2 zmluvy o účte, v zmysle ktorého bol za poskytovanie produktov / služieb oprávnený zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtovať na ťarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu / služby týkalo, resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov bola uvedená v sadzobníku poplatkov.

18. K uplatnenému nároku na zaplatenie úrokov žalobca v odvolaní uviedol, že úroky boli špecifikované priamo v texte žaloby, pričom zo žaloby vyplýva, že sadzba úroku 19,90 % ročne bola platná počas trvania povoleného prečerpania a vyplývala zo zmluvy o povolenom prečerpaní (čl. 1. a čl. 8.8 Všeobecných obchodných podmienok účinných ku dňu zatvorenia účtu). Zo zmluvy o povolenom prečerpaní vyplýva aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z čiastky, ktorou žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania, ktorý bol účtovaný počas trvania nepovoleného prekročenia limitu povoleného prečerpania až do zníženia limitu na 0,00 eur, resp. do vyrovnania prečerpania do výšky povoleného prečerpania. Úroky boli uvedené aj v každom jednotlivom výpise z účtu žalovaného, a teda je zrejme, že nešlo o daň, ale o úrok.

19. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu aj napriek výzve nevyjadril. Ďalšie podania strán do odvolaciemu súdu do jeho rozhodnutia predložené neboli.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario konštatujúc dôvodnosť odvolania žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v rozsahu jeho výrokov II. a III. CSP zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Vo zvyšnej časti (výrok I.), odvolaním nenapadnutej, ktorou súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, rozsudok zostal nedotknutý.

21. V zmysle ust. čl. 46 Ústavy SR každý má právo domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. nález Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS 79/2002 zo dňa 21.08.2020) konať v súlade s požiadavkou rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z ústavy, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

22. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti „zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacu „rovnosť zbraní“ je, aby strany konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 42/2009 zo dňa 12.02.2009, sp. zn. IV. ÚS 147/2004 zo dňa 05.05.2004).

23. Rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

24. Po preskúmaní odvolacích námietok žalobcu a procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti porušenia práva žalobcu na spravodlivý súdny proces je dôvodné.

25. Nepochybné určujúcim kritériom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalobcu vo výške 346,13 eur ako práva žalobcu na zaplatenie poplatkov (poplatky za transakcie v sume 82,50 eur + poplatok za balík služieb v sume 149,33 eur + poplatok za upozornenie debet v sume 75,00 eur + mesačný poplatok MC štandardná v sume 39,00 eur + poplatok za zisťovanie zostatku na ATM inej banky SR v sume 0,30 eur) bol ten záver súdu prvej inštancie, že žalobca neprodukoval k týmto poplatkom bližšie skutkové tvrdenia, či dôkazy, pričom len stroho odkázal na zmluvu, VOP a sadzobník a súčasne, že tieto poplatky nemožno podradiť pod poplatky uvedené v zmluve. Súčasne súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že tieto poplatky nepovažoval za individuálne dojednané, pretože VOP, ani Sadzobník poplatkov, ktoré majú byť uvedené už v samotnej zmluve, nenahrádzajú a spotrebiteľa nezaväzujú. Pritom žalobca pripojil VOP účinné od 01.04.2016 a od 13.01.2018 a Sadzobníky účinné od 01.04.2016 a od 01.01.2018, bez toho, aby konkretizoval, ktoré z vyúčtovaných položiek (debetných operácií) boli realizované až po týchto dátumoch. Nárok žalobcu tak prvoinštančný súd nepovažoval za bez pochyb preukázaný ani v časti operácie s názvom zisťovanie zostatku na bankomate inej banky v SR v sume 0,30 eur. Zo samotného názvu možno vyvodiť, že šlo o poplatok, ktorého dojednanie nebolo rovnako preukázané, pričom pokiaľ tomu tak aj nebolo, žalobca súd prvej inštancie o opaku nepresvedčil. (odsek č. 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku)

26. Z časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorou okresný súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie žaloby o zaplatenie poplatkov v celkovej výške 346,13 eur vyplýva, že konajúci súd považoval opis skutkových tvrdení uvedených v žalobe žalobcom za nedostatočný pre konkretizáciu uvedených poplatkov. Keďže označenie jednotlivých poplatkov v žalobe (v jej tabuľkovej časti - prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného) nekorešponduje s účtovanými poplatkami uvedenými vo výpisoch z bežného účtu žalovaného za celé obdobie existencie tohto účtu, ako aj s poplatkami produkovanými žalobcom uvedenými v Sadzobníkoch poplatkov, možno s týmto názorom okresného súdu súhlasiť. Súd prvej inštancie totiž pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záveru, že žalobca v podstate nepreukázal dojednanie povinnosti žalovaného zaplatiť takéto poplatky, a to aj napriek tomu, že žalobca v podanej žalobe produkoval skutkové tvrdenia, že poplatky boli

účtované na podklade ust. čl. IV ods. 2 zmluvy o účte (rozumej tým zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb), v zmysle ktorého bol žalobca za poskytovanie produktov úverových služieb oprávnený zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtovať na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, pričom výška poplatkov bola uvedená v Sadzobníku poplatkov. Ak potom okresný súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, nepostupoval v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP. Toto ustanovenie Civilného sporového poriadku totiž pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci bez nariadenia pojednávania stanovuje medzi inými tiež podmienku, že skutkové tvrdenia strán sporu nie sú sporné. V danom prípade, keďže sa žalovaný k žalobe písomne aj napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadril, bolo možné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať skutkové tvrdenia žalobcu za nesporné. Potom podľa ust. § 186 ods. 2 CSP súd prvej inštancie mohol vychádzať z nesporných skutkových tvrdení žalobcu, pokiaľ nemal dôvodné pochybnosti o ich pravdivosti. Ak však tieto pochybnosti mal, nebolo namieste, aby rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 297 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie mal preto vyzvať žalobcu podľa ust. § 150 ods. 2 CSP na doplnenie skutkových tvrdení a následne po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi produkovanými stranami, prípadne zabezpečenými v súlade s ust. § 295 CSP, overiť tvrdenia žalobcu a na podklade takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdiť a meritórne rozhodnúť.

27. V kontexte s doposiaľ uvedeným považuje odvolací súd za potrebné ďalej doplniť, že okresný súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezdôvodnil svoj záver o tom, že dotknuté poplatky nepovažoval za individuálne dojednané, keďže VOP, ani sadzobník nenahrádzajú údaje, ktoré majú byť uvedené už v samotnej zmluve a tieto spotrebiteľa nezaväzujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, na podklade čoho súd prvej inštancie vyvodil svoj záver o tom, že poplatky, (ktoré navyše nemal vôbec skutkovými tvrdeniami žalobcu za konkretizované), musia byť uvedené v samotnej písomnej zmluve. Nie je tiež jasné, ktorú zmluvu uzavretú medzi stranami sporu mal konajúci súd na mysli, t. j., či zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež nemožno zistiť, dôvodnosť a správnosť záveru okresného súdu nemožnosti účtovania takýchto poplatkov na ľarchu bežného účtu žalovaného, za situácie, že táto je zakotvená v samotnej zmluve o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a konkretizácia týchto poplatkov je uvedená s odkazom na Sadzobník poplatkov žalobcu v platnom znení, teda spôsobom predpokladaným ust. § 273 ods. 1 ObZ, na čo správne poukazoval aj žalobca v podanom odvolaní. Je tak zrejmé, že súd prvej inštancie tento svoj záver formuloval bez toho, aby sa súčasne vysporiadal s úpravou podľa ust. § 31 ods. 2 písm. b), ods. 4 a 5 písm. d) zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 394/2011 Z. z. účinnom do 31.12.2015, ktoré v čase uzavretia zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb upravovali rámcovú zmluvu o platobných službách, ako aj s obsahom listinných dôkazov, konkrétne s ust. čl. IV. ods. 3 a 4 zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, v zmysle ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy a ust. čl. 1 Všeobecných obchodných podmienok účinných od 01.03.2015 (t. j. účinných v čase uzavretia zmluvy, na č. I. 39 až 51 spisu), v zmysle ktorých bol Sadzobník poplatkov neoddeliteľnou súčasťou Všeobecných obchodných podmienok. Rovnako súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v tomto spore nezohľadnil ani výrokovú časť rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-45/15 Home Credit Slovakia a.s. / Klára Bíróová, v zmysle ktorej: „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: - zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, - nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice.“ a nezaoberal sa ani možnosťou eurokonformného výkladu relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy platnej na území SR.

28. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti nároku na zaplatenie sumy 164,62 eur ako práva žalobcu na zaplatenie úrokov / dane (položka takto označená v tabuľkovej časti žaloby - prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného), súd prvej inštancie toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zo žaloby nebolo zrejmé, či šlo o úrok alebo daň a v akej výške, z akej sumy a za aké obdobie. V tomto smere tiež chýbali konkrétne skutkové tvrdenia, pričom nebolo jeho povinnosťou, zostavovať ich namiesto žalobcu,

domýšľať si ich z jeho tabuľky, vo vzťahu ku ktorej neboli v žalobe podané ani žiadne vysvetlivky. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že žalobca neunesol už samotné bremeno tvrdenia.

29. Ustanovenie § 132 CSP však vymedzuje osobitné náležitosti žaloby a stanovuje, že žaloba musí okrem iných náležitostí obsahovať aj pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností. Za rozhodujúce skutočnosti sú považované údaje, ktoré sú nutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok (skutkový dej), na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Ak žalobca nevedie rozhodujúce skutočnosti, je na mieste postup súdu podľa ust. § 129 CSP, pričom nesplnenie tejto povinnosti žalobcu je sankcionované odmietnutím žaloby (§ 129 ods. 3 CSP). Na zmiernenie dôsledkov prílišnej tvrdosti prejednávacej zásady, slúži ako určitý korektív ust. § 150 ods. 2 CSP, ktorý je prejavom materiálneho vedenia sporu. Ak teda súd prvej inštancie zásadne nevedel aký nárok si žalobca vlastne uplatnil, inak povedané vychádzal zo záveru, že žalobcom uplatnený nárok nie je dostatočne konkretizovaný, mal postupovať v zmysle ust. § 129 CSP, prípadne podľa ust. § 150 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie však v naznačenom smere nepostupoval a bez ďalšieho bez nariadenia pojednávania s odkazom na ust. § 297 písm. b) CSP zamietol žalobu žalobcu aj v tejto jej časti.

30. Ani zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 510,75 od 11.05.2018 do zaplatenia, okresný súd vo svojom rozhodnutí bližšie neodôvodnil. Možno sa len domnievať, že tento žalobcom uplatnený nárok okresný súd zamietol, ako príslušenstvo uplatnenej pohľadávky žalobcu vo výške 510,75 eur (§ 121 ods. 3 OZ), z dôvodu, že príslušenstvo pohľadávky zdieľa osud samotnej pohľadávky. Inak povedané, ak súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zaplatenie samotnej pohľadávky, musel bez ďalšieho zamietnuť aj nárok na zaplatenie príslušenstva z tejto pohľadávky.

31. Napokon čo sa týka zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie úroku vo výške 8,10 % ročne (žalovaný úrok v sadzbe 28 % ročne - priznaný úrok v sadzbe 19,9 %) zo sumy 97,70 eur (suma priznaného nároku) od 11.05.2018 do zaplatenia, prvoinštančný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že tento nárok posúdil ako zmluvný, vyplývajúci zo zmluvy o povolenom prečerpaní, pričom vychádzal z toho, že žalobcovi patrí odo dňa nasledujúceho po zatvorení účtu žalovaného úrok dohodnutý v tejto zmluve, teda vo výške 19,9 % ročne, a nie vo výške 28 % ročne. Žalobcom uplatnený úrok vo výške 28 % ročne po dobu ním tvrdeného nepovoleného prečerpania svojou podstatou predstavuje úrok z úveru. Aj keby tak kvalifikoval žalovaný nárok ako nepovolené prečerpanie, žalobcovi by nepriznal nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne, keďže nepreukázal existenciu písomnej dohody medzi stranami na úrokoch pri nepovolenom prečerpaní. Súd prvej inštancie mal za to, že takúto dohodu nemožno v spotrebiteľských záväzkových vzťahoch uzatvoriť len všeobecným odkazom na Všeobecné obchodné podmienky, či vývesku úrokových sadzieb. Zároveň okresný súd túto zmluvnú podmienku považoval za hrubo nerovnovážnu v neprospech spotrebiteľa, a teda neplatnú, pretože sa nemôže stotožniť s tým, že žalobca povoľuje klientom čerpať peňažné prostriedky i bez zmluvy, resp. nad určitý limit, pričom takýmto spôsobom vytvára nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úročí tak vysokým úrokom napriek tomu, že vo väčšine prípadov klientovi ani žiadne peňažné plnenie vo forme úveru neposkytuje. Ďalej konajúci súd uviedol, že ak sa žalobca odvolával na úpravu podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. upravujúcu tzv. prekročenie, pre tento režim sa vyžaduje s odkazom na ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., aby veriteľ umožnil spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Takúto podmienku však žalobca v konaní netvrdil, a ani nepreukázal. Splnenie tejto podmienky bolo logicky vylúčené, keďže uplatnený nárok spočíval v úroku z úveru a sankčných poplatkoch. Záverom súd prvej inštancie odkázal na to, že zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve o dojednaní úroku vo výške 28 % ročne zo sumy nepovoleného prečerpania bola už právoplatnými rozhodnutiami viacerých súdov vyhlásená ako neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti (rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 6Co/91/2014). Tieto rozhodnutia boli pre žalobcu bez ďalšieho záväzné.

32. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa tak prvoinštančný súd nevysporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadom zmluvného základu uvedeného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy nepovoleného prečerpania na bežnom účte žalovaného a len stroho, bez podpory tohto záveru v konkrétnych ustanoveniach právneho poriadku, odmietol možnosť dojednania tohto nároku vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu s odkazom na vývesku úrokových sadzieb žalobcu časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Súčasne nepovažoval za dostatočné tvrdenia žalobcu k záveru o podmienke prekročenia podľa ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.

z., teda že žalobca umožnil žalovanému disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, čo súčasne nepovažoval za preukázané. V kontexte tohto záveru však konajúci súd zjavne z dôvodu svojho záveru o nezáväznosti dojednaní obsiahnutých vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu, nereflektoval na ust. čl. 1 odsekom s názvom „Úrokové sadby produktov“ a bodov 3.12, 8.8, 8.12 a 25.5 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 13.01.2018. V danej súvislosti odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na svoje závery uvedené v odseku č. 27 odôvodnenia tohto uznesenia.

33. Pokiaľ ide o ďalší určujúci dôvod zamietnutia žaloby v časti uplatňovaného nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne (resp. úroku nad rozsah 19,9 % ročne), súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvnú podmienku o dojednaní tohto úroku ako neplatnú pre jej neprijateľnosť (§ 53 ods. 5 OZ).

34. Správny bol postup súdu prvej inštancie postupoval, ktorý v záujme poskytnutia účinnej ochrany spotrebiteľovi (žalovanému) dôsledne vychádzal z osobitných ustanovení zákona a v súvislosti s nárokom žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy nepovoleného prečerpania, (ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve), podrobil dotknuté zmluvné ustanovenia prieskumu z hľadiska ich prijateľnosti. Jeho procesný postup predchádzajúci jeho meritórnemu rozhodnutiu už však nebol dôsledný a súladný s ustanoveniami CSP. Pokiaľ totiž súd dospeje k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, musí umožniť stranám vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aby bolo jeho rozhodnutie predvídateľným. Princíp kontradiktórnosti totiž zabezpečuje stranám rovnaké právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a tiež ku skutkovým a právnym okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok konania, čo zdôrazňuje aj Súdny dvor EÚ vo svojej rozhodovacej činnosti (pozri napr. rozhodnutie C-89/08 Komisia / Írsko).

35. Uvedená argumentácia sa týka predovšetkým dodávateľa služby (v danom prípade žalobcu), v ktorého záujme bude predložiť tvrdenia a dôkazy o tom, že zmluvná podmienka nie je neprijateľná. Súd však musí prihliadnúť aj na vyjadrenie spotrebiteľa, či sa aj napriek neprijateľnosti zmluvnej podmienky necíti byť ňou viazaný.

36. Je tak zrejmé, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom znemožnil stranám, aby si v súdnej veci mohli splniť povinnosť tvrdenia a s ňou spojenú dôkaznú povinnosť v reakcii na úmysel konajúceho súdu určiť dotknuté zmluvné podmienky za neprijateľné t. j. za neplatné i s následným dopadom na rozhodnutie o časti žalovaného nároku.

37. V dôsledku popísanej procesnej situácie súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám (žalobcovi, ale i žalovanému), aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vyššie uvedené nedostatky však nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Na základe vyššie uvedenej skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie [ust. § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 391 ods. 1 CSP]. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd určujúco nezaoberal skutkovou a právnou argumentáciou odvolateľa smerujúcou proti záverom súdu prvej inštancie.

38. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyzve žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení, a to či už postupom podľa ust. § 129 CSP, alebo podľa ust. § 150 ods. 2 CSP, skutkové tvrdenia následne dôsledne verifikuje v kontexte s vykonanými dôkazmi a na podklade takto zisteného skutkového stavu súdenu vec vo vrátenom rozsahu opätovne právne posúdi (vrátane prípadnej neprijateľnosti dotknutých zmluvných podmienok), prihliadajúc aj na právny názor vyslovený odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP). V tomto kontexte pri uplatnenom nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 164,62 eur (žalovaný nárok na zaplatenie iba úrokov, viď obsah odvolania žalobcu) sa vysporiada a s princípom zásadnej neprijateľnosti anatocizmu (t. j. požadovania úrokov z úrokov, teda príslušenstva s príslušenstva pohľadávky, § 121 ods. 3 OZ).

39. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

41. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).